

ЕЖЪ И СЛЪНЧОВА ЖЕНИТБА

(Народна приказка)

Въ стари времена животнитѣ решили да оженятъ Слънцето. Тръгнали — мало и голѣмо — кой пеша, кой на конь, а Ежко-тара-лежко — на магаре.

Вървѣли, вървѣли, стигнали до Слънцето. Разположили се на една широка поляна да си починатъ и похапнатъ.

Животнитѣ почнали да мислятъ, коя девойка да дадатъ на Слънцето за жена.

Избрали девойката и всички я поздравили, само Ежко не я поздравилъ. Той сбиралъ камъни и ги трупалъ предъ магарето. Като видѣли това другитѣ животни, попитали Ежка, защо страни отъ дружината

и защо не поздрави избраната годеница на Слънцето. Ежко отговорилъ: — Какво сте се развикали бе, братя, какво искате отъ мене?

— Какъ така бе, Ежко, нима ти не знаешъ, че ще женимъ Слънцето? Ето, тази девойка му избрахме и ние всички я одобрихме и поздравихме, само ти още не си я поздравилъ. Защо ти сж тия камъни, кжща ли ще строишъ тука? — попитали животнитѣ.

— Не ще правя кжща, братя, казалъ Ежко, ами събирамъ камъни, да науча магарето да ги яде, вмѣсто трева. Защото вие, като ожените Слънцето, следъ нѣколко време ще му даде Господъ деца, ще се намножатъ слънцата по небето и ще изгорятъ тревата. Затова събирамъ камъни, приятели.

Като чули животнитѣ тѣзи думи отъ Ежа, размислили се и се разколебали да женятъ Слънцето. А щомъ чуло Слънцето, че не ще го женятъ, разсърдило се, та паднало въ морето и веднага се стъмнило. Животнитѣ се много уплашили, че Слънцето се удавило въ морето.

— Ами сега, какво ще правимъ безъ Слънце? — питали се едни други животнитѣ.

— Не бойте се, не бойте се, казалъ пѣтелтъ, — азъ ще извадя Слънцето отъ морето на небето!

Намѣрилъ пѣтелтъ единъ свой старъ събратъ съ изскубани пера, съ накривенъ гребенъ, съ наведена глава, куцъ и отишелъ съ него край морето. Тамъ пѣтелтъ почналъ да пѣе, колкото му гласъ държи. Пѣлъ, пѣлъ и подлѣгалъ Слънцето. То излѣзло отъ морето, да види, защо пѣе толкова пѣтелтъ и го попиталъ: